

Лист Міністерства фінансів України від 18.04.2011 р. № 31-07230-16-29/10161

Міністерство фінансів розглянуло Ваш лист <...> щодо відшкодування витрат на проживання й повідомляє.

Інструкцією про службові відрядження в межах України та за кордон, затвердженою наказом Міністерства фінансів від 13.03.98 р. № 59 (далі – **Інструкція**), визначений обов'язок працівника після повернення з відрядження **подати звіт** про використання коштів, наданих на відрядження. При цьому **разом зі звітом** подаються **документи в оригіналі**, що засвідчують **вартість понесених** у зв'язку з відрядженням **витрат**.

Відповідно до Інструкції витрати на відрядження відшкодовуються **тільки** при наявності **документів в оригіналі**, що засвідчують **вартість** цих витрат, а саме **транспортних квитків** або **транспортних рахунків (багажних квитанцій)**, у тому числі електронних квитків при наявності посадкового талона й документа про сплату по всіх видах транспорту, у тому числі чартерних рейсів, **рахунків**, отриманих з **готелів (мотелів)** або від інших осіб, що надають **послуги з розміщення й проживання** відрядженого працівника, у тому числі бронюванню місць у місцях

проживання, страхових полісів тощо. Витрати, понесені у зв'язку з відрядженням, не підтверджені відповідними документами (крім добових витрат), працівникові не відшкодовуються.

Форма звіту про використання коштів, виданих на відрядження або під звіт, і порядок його складання затверджені наказом Державної податкової адміністрації України від 23.12.2010 р. № 996.

У свою чергу пунктом 170.9 статті 170 **Податкового кодексу** України визначений **порядок оподаткування сум надмірно витрачених** коштів, отриманих платником податків (фізичною особою) на відрядження або під звіт, **не повернутих** у встановлений строк, і **визначений строк звіту**.

Разом з тим указуємо, що **питання правомірності** використання **власних** наявних коштів працівниками підприємства для рішення виробничих (господарських) питань належать до **майнових** відносин між суб'єктом господарювання й працівником і регулюються **Цивільним кодексом** України.

Заступник Міністра
С. Рибак

Лист Державної податкової адміністрації України від 14.04.2011 р. № 7230/6/15-0315

Державна податкова адміністрація України розглянула лист <...> щодо включення до складу витрат підприємства операційної оренди та надання послуг з перевезення вантажу при укладанні договорів з фізичними особами, які не мають статусу підприємця, і повідомляє.

Відповідно до абз. «г» пп. 138.10.1 п. 138.10 ст. 138 Кодексу при обчисленні об'єкта оподаткування податком на прибуток серед загальногосподарських витрат враховуються витрати на утримання, експлуатацію та ремонт, страхування, оперативну оренду основних засобів, інших необоротних активів загальногосподарського призначення.

Також при визначенні об'єкта оподаткування серед адміністративних витрат, спрямованих на обслуговування та управління підприємством, враховуються витрати на утримання основних засобів, інших необоротних матеріальних активів загальногосподарського використання (оперативна оренда) (у тому числі оренда легкових автомобілів), придбання пально-мастильних матеріалів (абз. «в» пп. 138.10.2 п. 138.10 ст. 138 Кодексу).

Згідно з пп. 139.1.12 п. 139.1 ст. 139 Кодексу не включаються до складу витрат витрати, понесені у

зв'язку з придбанням товарів (робіт, послуг) та інших матеріальних і нематеріальних активів у фізичної особи – підприємця, що сплачує єдиний податок (окрім витрат, понесених у зв'язку із придбанням робіт, послуг у фізичної особи – платника єдиного податку, яка здійснює діяльність у сфері інформатизації).

Виходячи з викладеного вище, при укладенні договору оренди нежитлових приміщень підприємства з фізичною особою (яка не має статусу підприємця) підприємство має право віднести витрати щодо цієї оренди до складу своїх витрат відповідно до абз. «в» пп. 138.10.2 п. 138.10 ст. 138 Кодексу.

Щодо віднесення до витрат підприємства послуг з перевезення вантажу фізичною особою.

Відповідно до ст. 909 Цивільного кодексу України за договором перевезення вантажу одна сторона (перевізник) зобов'язується доставити довірений їй другою стороною (відправником) вантаж до пункту